

си тѣ се събирали нощемъ на дружини да се обучаватъ въ военното изкуство, готвѣли бунтъ противъ властѣта и съставяли комитети. „Малъкъ бѣхъ, казва той (М. П. Икономовъ, ученикъ, а по-сетнѣ и колега на Чинтуловъ), но помня добръ, че като притѣмняваше и се затваряха: маазитѣ, дюкянитѣ, ханищата, воденицитѣ, долапитѣ, кжшитѣ — вредъ, кждѣто имаше живи словесни сжщества въ Сливенъ, повтаряха мощнитѣ звукове на „Кждѣ си вѣрна, ти любовъ народна“ или „Стани, стани, юнакъ балкански“. Това бѣше приблизително 1856 – 58 год., азъ тогава бѣхъ малъкъ, но помня добръ, че Чинтуловитѣ пѣсни произведоха фуроръ между гражданитѣ, това врѣме бѣше фортуна, която на своитѣ крила понесе всичко....., а буйнитѣ характери почнаха да точатъ ножоветѣ си, и да изтриватъ ржжесалитѣ си пушки и чакмаклии пищови..... Ние бѣхме дѣца, но и въ нашитѣ жили потече, като силенъ потокъ патриотизма и ние почнахме да се събираме въ Селището (мѣстность сѣверно отъ града Н. Т.) и да играемъ на талимъ съ сspi, като най-изкусния между насъ ни командваше, като свирѣше съ трѣба, изкустно изработена отъ прѣсни липови кори“.... (Свѣтлина кя. III стр. 4).

Но тоя възторгъ отъ пѣснитѣ на младия поетъ и горещъ реформаторъ не се харесвалъ на старитѣ сливенци. Тѣ неможели да търпятъ неговото обаяние всрѣдъ масата и замислили да си отмжстятъ. „Да се опишатъ сѣвнѣнитѣ що му правяха тогава много гъркомани българи, които бѣха и чорбаджии, трѣбва да се пише много. Ще споменемъ само, че тѣ отиватъ най-сетнѣ до тамъ, че подкупватъ да го убиятъ. Чинтуловъ не се надявалъ, че враговетѣ му ще отидатъ до тамъ, но когато една вечеръ излѣзалъ на разходка къмъ лозята, въ мѣстността наречена Оршака (сѣверно отъ града) и сѣдналъ